

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 87/2026
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., које заступа Предраг Ристић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., кога заступа Биљана Бјелетић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Пироту, на седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За одлучивање о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Основног суда у Пироту П 834/24 од 13.11.2025. године стварно је надлежан Виши суд у Пироту.

О б р а з л о ж е њ е

Апелациони суд у Нишу, уз пропратни акт Гж 1354/2026 од 06.03.2026. године, доставио је списе предмета Врховном суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), у вези са чланом 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), Врховни суд је оценио да је за доношење одлуке о жалби у овом спору стварно надлежан Виши суд у Пироту.

Према стању у списима, пресудом Основног суда у Пироту П 834/24 од 13.11.2025. године, делимично су усвојени тужбени захтеви и тужени обавезан да накнади нематеријалну штету, и то тужиоцу АА од 30.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 40.000,00 динара за претрпљени страх, а тужиљи ББ од 20.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 30.000,00 динара за претрпљени страх, све са законском затезном каматом од 13.11.2025. године до исплате (став први изреке). У преосталом делу су тужбени захтеви одбијени за износе преко досуђених а до тражених од по 80.000,00 динара за физичке болове и 100.000,00 за страх, и то ставом другим изреке - захтев тужиоца АА, а ставом трећим изреке - захтев тужиље ББ. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 159.705,00 динара. По жалби тужилаца спис је достављен на одлучивање Вишем суду у Пироту.

Виши суд у Пироту се огласио стварно ненадлежним и списе уступио на надлежност Апелационом суду у Нишу решењем Гж 85/26 од 24.02.2026. године, уз образложење да се тужбени захтев у овом спору односи на потраживање од 440.000,00 динара, које је више од противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Апелациони суд у Нишу није прихватио уступљену надлежност већ је предмет доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба надлежности, уз образложење да тужиоци нису јединствени и нужни супарничари у смислу члана 210. ЗПП, да је сваки од тужилаца истакао захтев којим потражује новчани износ који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 15.08.2024. године, те да се ради о спору мале вредности у коме је за одлучивање по жалби надлежан виши суд.

За суђење у другом степену (одлучивање о жалби) стварна надлежност судова опште надлежности је подељена између вишег и апелационог суда Законом о уређењу судова, према коме у другом степену о жалби одлучује: виши суд на одлуке основних судова, поред осталог и на пресуду у спору мале вредности (члан 25. став 2. тачка 3), а апелациони суд о жалби на пресуду основног суда у грађанско-правном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд (члан 26. став 1. тачка 3).

Спорови мале вредности су одређени одредбама ЗПП на позитиван (члан 468) и негативан начин (члан 469). Спорови мале вредности јесу, у смислу одредаба члана 468. ЗПП, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (став 1), као и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а у којима је тужилац у тужби навео да пристаје да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана - члан 33. став 1 (став 3) или у којима вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази тај износ (став 4). Споровима мале вредности не сматрају се спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине (члан 469).

У ситуацији када је вредност предмета спора меродавна, између осталог, за утврђивање стварне надлежности, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 1), а када је више тужилаца истакло према истом туженом више тужбених захтева, вредност предмета спора одређује се према вредности појединог захтева сваког од тужилаца, сходно одредбама чл. 205. став 1. тачка 2. и 209. ЗПП и члана 22. став 2. Закона о судским таксама.

Наиме, више лица могу једном тужбом да туже, односно да буду тужени (супарничари), ако: су предмет спора захтеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном и чињеничном правном основу и ако постоји стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и за сваког туженог (члан 205. став 1. тачка 2), при чему је сваки супарничар у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штети другим супарничарима (члан 209). С тим у вези, Законом о судским таксама (члан 22. став 2) је прописано да се вредност предмета спора ради наплате таксе одређује према вредности сваког појединог захтева у случају формалног супарничарства – ако више лица поднесе једну тужбу или ако је више лица

тужено једном тужбом, а предмет спора су захтеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу.

У конкретном случају, двоје тужилаца поднели су основном суду једну тужбу против истог туженог (иако је свако од њих засебно могао поднети тужбу) којом су, сваки за себе, истакли два тужбена захтева, сваки у износу од по 180.000,00 динара, ради накнаде штете коју им је тужени проузроковао својим радњама у виду претрпљених физичких болова и страха у догађају од 29.03.2024. године због кога је прекршајно кажњен. Наведене околности указују да се не ради о спору из члана 210. ЗПП који може да се реши само на једнак начин према свим супарничарима (јединствени супарничари), и да тужиоци нису јединствени супарничари који би се сматрали као једна парнична странка, тако да би се, кад би један од њих двоје пропустио неку парничну радњу, дејство парничних радњи које је извршио други односило и на оног који те радње није предузео. У овој парници тужиоци имају процесни положај обичних супарничара из чл. 205. и 209. ЗПП, који их чини самосталним странкама, те радње или пропуштања једног од њих засебно не користе нити штете оном другом. Због тога се и вредност предмета спора одређује према вредности тужбеног захтева сваког од њих двоје засебно.

Будући да вредност предмета спора сваког од тужилаца (180.000,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе 15.08.2024. године, то је у конкретном случају реч о спору мале вредности, па је за одлучивање о жалби тужилаца стварно надлежан Виши суд у Пироту.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић